

Abstrakt

Zájem antropologie náboženství se často soustředí na životní postoje a hodnoty praktikantů některého náboženství nebo spirituálního systému a do tohoto kontextu je zasazen také následující text. Diplomová práce se soustředí na fenomén Reiki - původně východní nauku, která se v druhé polovině 20. století rozšířila podobně jako jiné filosoficko-spirituální systémy do Ameriky i Evropy. Kromě spirituální stránky je výrazným prvkem Reiki učení jeho příslušnost k tzv. léčícím systémům a z toho důvodu ho ve své práci nepovažuji pouze za spirituální nauku ale spíše za specifickou spirituální praxi s léčitelským podtextem, která je historicky ukotvená v medicínském prostředí. Při samotném výzkumu tedy vycházím v teoretickém základu nejen z antropologie náboženství, ale uvažuji také v termínech antropologie medicíny a teorie embodimentu. V práci se skrze vysvětlení základních principů snažím ukázat, že svět Reiki praktikantů je do značné míry roztržštěný a vývoj nauky postupně vedl k různým výrazným modifikacím a k současnému stavu, kdy tyto modifikace existují současně a činí jednotnou definici učení velice obtížnou. Perspektiva embodimentu mi zároveň dovoluje více se zabývat samotnou léčitelskou praxí a jejím nejdůležitějším aspektem – tělem, na které nahlížím jako na subjekt, který přímo vstupuje do interakcí v léčící seanci. Pomocí tohoto přístupu ukazuji, jak žitá zkušenost těla může měnit zkušenost vtělenou.